

A Fővárosi Ítéltábla dr. Székely Attila ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Naszódi Nikoletta ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen élettársi vagyontársaság megosztása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. július 3. napján meghozott 17.P.23.409/2009/42. számú ítélete ellen a felperes részéről 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes fizetési kötelezettségét 3.599.300 (Hárommillió-ötszázkilencvenkilencezer-háromszáz) forintba felemeli.

Mellőzi a felperes perköltség fizetésére kötelezését, és az alperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 309.100 (Háromszázkilencezer-száz) forint perköltséget.
Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 141.220 (Száznegyvenegyezer-kétszázhusz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felek 1992. év elejétől 2006. május végéig élettársak voltak. Az együttélést az alperes kizárólagos tulajdonában állt **b.-i D.** utca 39. II/3. szám alatti lakásingatlanban (továbbiakban: **D.** utcai lakás) kezdték meg. Az alperes az ingatlan értékesítését követően megvásárolta a **b.-i P.** utca 2/a. VI/90. számú lakásingatlant (továbbiakban: **P.** utcai lakás). A felek a lakást részlegesen felújították, majd az alperes annak eladása után megvásárolta a **b.-i Mo.** utca 43. VII/35. szám alatti lakásingatlant (továbbiakban: **Mo.** utcai lakás). Az élettársak a lakást felújították, több mint négy éven át itt laktak. Az alperes 1998. december 7-én értékesítette az ingatlant, majd az 1999. január 26-án kötött adásvételi szerződéssel ugyancsak kizárólagos tulajdonaként megvásárolta a **b.-i M.** utca 19. IV/3. szám alatti tetőtéri, szerkezetkész lakást (továbbiakban: **M.** utcai lakás), a szerződés szerint 4.000.000 forint vételárért. Az élettársak a vételt követően a lakásban jelentős építési munkálatokat végeztek, 2003 júniusában pedig az alperes az ingatlant értékesítette. A 13.900.000 forint eladási ár felhasználásával és 12.000.000 forint bankhitel felvételével 24.000.000 forint vételárért megvásárolta a **b.-i Me** utca 129. szám alatti házaspár ingatlant (továbbiakban: **Me.** utcai házaspár ingatlan). A felek 1.900.000 forintot a felújítási költségekre fordítottak. A felvett hitel havi 96.000 forintos törlesztő részletét az életközösség megszűnéséig közösen teljesítették.

Az alperes a házaspár ingatlant az életközösség megszűnése után, 2008. évben 26.750.000 forint vételárért eladta, majd megvásárolta a **b.-i N.** utca 14. számú ingatlant.

A felperes módosított keresetében 7.000.000 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését élettársi vagyonszövetség megosztása jogcímén, az azonos mértékű szerzési arány alapulvételével. Ténybeli előadása szerint a második ingatlan, a **P.** utcai lakás vételárához, illetve felújításához a saját tulajdonú Citroën típusú személygépkocsija eladási árából származó 300.000 forintot fordított. Az együttélés alatt vásárolt valamennyi ingatlanban jelentős értékű felújítási munkát végzett baráti segítséggel. A **M.** utcai lakás vételára a szerződéstől eltérően 5.200.000 forint volt. A vétel előtt hat hónapig az USA-ban dolgozott, 10.000 USD munkadíja befektetése eredményeként a felek 2.600.000 forintot fordítottak az ingatlan vételárára és a felújítási költségekre.

Az alperes ellenkérelmében a keresetet 2.000.000 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. A szerzési arányt a javára kedvezőbb, 70-30%-ban jelölte meg figyelemmel arra, hogy az együttélés ideje alatt lényegesen magasabb jövedelmet ért el, és a háztartási munkát ő végezte. Tagadta a Citroën gépkocsi vételárának a felperes által állított felhasználását. Állította, hogy a felperes a vételárból egy másik személygépkocsit vásárolt. A külföldi munkavégzésből származó bevételt pedig a szerzési arány körében elszámolható felperesi jövedelemként kérte értékelni.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest élettársi közös vagyonszövetség megosztása jogcímén 2.131.200 forint megfizetésére. A meghaladó keresetet elutasította, és a felperest 124.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte.

Indokolásában a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésére utalással elsődlegesen a szerzési arány mértékét vizsgálta. Megállapította, hogy a felperes kezdetben munkanélküli volt, 1994 márciusától úszómesterként dolgozott havi 52.000 forint átlagkeresettel. **V.E., R.Gy.** és **V.Gy.** tanúvallomása alapján a havi borraavaló mértékét 45-50.000 forintban határozta meg. Ennek során értékelte, hogy a felperes a borraavaló összegét eltérően jelölte meg. Az alperes előadása, hogy a felperes havonta 45-50.000 forint borraavalóval rendelkezett, összhangban áll **V.Gy.** vallomásával, miszerint a felperes havi borraavalója a havi jövedelmével egyezett. Ezt a megállapítást alátámasztja a felek közös gyermekének vallomása is, amely szerint a felperes havi jövedelme 100.000 forint volt. Az 1998. évi külföldi munkavégzésből származó 10.000 USD-nak megfelelő 2.200.000 forint munkabért a felperes 1998. évben elért jövedelménél kell figyelembe venni, függetlenül attól, hogy ez egy tételben folyt be a felperes kezébe. Így a felperes havi átlagjövedelme 100.000 forint, míg az alperesé havi 140.000 forint, amely az alperesre kedvezőbb 40-60%-os arányt jelent. A felperes nem vitatta, hogy a háztartási munkát kizárólag az alperes végezte, ezért a teljes élettársi időszak alatt a szerzési arány mértéke az alperesre kedvezőbb 30-70%.

Az egyes ingatlanokban végzett beruházások fedezete körében nem bizonyított, hogy a felperes a Citroën személygépkocsija eladási árát a **P.** utcai lakás felújítási költségére fordította. **R.Gy., B.Z.** és **V.Gy.** ezzel kapcsolatos ismerete csupán a felperestől származott. A felperes nem bizonyította, hogy a **M.** utcai lakás vételára a szerződésben kikötött 4.000.000 forinttól eltérően 5.200.000 forint volt. Az eladó **T.L.** a felperes gyermekkori barátja, ezért szavahihetőségéhez kétség fér, és a tanú egyébként sem adott magyarázatot az eltérés okára.

A kirendelt szakértő a **P.**, a **Mo.**, és a **M.** utcai lakások vételára, eladási ára és a piaci viszonyok értékelésével állapította meg a felújítások értékét. A szakvélemény szerint a **Mo.** utcai lakás 3.500.000 forint eladási árából 2.300.000 forint a **P.** utcai lakás eladási ára, azaz az alperes saját vagyónak értéke, és 1.200.000 forint a **P.** utcai lakás és a **Mo.** utcai lakás felújításának értéke. A **M.** utcai lakás vételkori reális forgalmi értéke 5.000.000 forint, így a **Mo.** utcai lakás eladási ára és a **M.** utcai lakás vételára közötti különbözet 1.500.000 forint. A **M.** utcai lakás felújítási értéke 1.140.000 forint, a felújítás utáni teljes értéke 6.140.000 forint volt, amely az ingatlanforgalmi

tényezők hatására emelkedett az eladáskori 13.900.000 forintra. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a különbözet nem a felek közös beruházásának eredménye. A felek közötti elszámolás alapja ezért 3.800.000 forint, amelyből a felperest 30 %-os közreműködési arányában 1.152.000 forint illeti. Az életközösség megszűnésének időpontjában a **Me.** utcai házas ingatlan még nem került értékesítésre, ezért ennek későbbi, az alperes részéről történő elidegenítéséből származó vételár nem vonható az elszámolás körébe. Az alperes a házas ingatlan megvásárlásakor egyedüli adósként 12.000.000 forint hitelt vett fel. A havi 96.000 forint törlesztőrészletet a felek az életközösség alatt közösen teljesítették. A hiteltörlesztés 2003. augusztusi kezdetétől az életközösség megszűnéséig 34 hónapon át 3.264.000 forintot fizettek vissza, amelyből a felperesre a 30%-os közreműködési arányra figyelemmel 972.200 forint jut. Így a felperest az élettársi közös vagyon megosztása jogcímén összesen 2.131.200 forint illeti.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását, az alperes fizetési kötelezettségének 4.500.000 forintra felemelését kérte.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Citroën típusú gépjármű eladásából származó összeg elszámolását. Az alperes nem vitatta, hogy a gépjárművet a lakásvásárlás előtt értékesítette, azt pedig a tanúvallomások igazolták, hogy a vételárat a **P.** utcai lakás felújítási költségeire fordította. Életszerű, hogy a meghallgatott tanúk a felperestől értesültek a gépkocsi értékesítésének indokáról és a vételár felhasználásáról. A tanúk ismerete általában valamelyik féltől származik, ezért erre alapítva a tanúvallomás, mint bizonyíték nem vethető el. A gépjármű eladását **B.Z.** intézte, akit a felperes tájékoztatott arról, hogy a felújítási költségek miatt kényszerül a gépkocsi eladására.

Nem ad alapot a fél és a tanú közötti baráti kapcsolat a tanúvallomás mellőzésére. **B.Z.** tanúvallomása igazolta azt is, hogy a felperes által megkeresett 10.000 USD-t a tanú befektette, és rövid időn belül részére 2.600.000 forintot adott át. A tanú érdektelennek vallotta magát és ezzel ellentétes adat az eljárás során nem merült fel.

A **M.** utcai lakás tényleges vételára körében az elsőfokú bíróság tévesen mellőzte **T.L.** tanúvallomását. A tanúvallomás szerint az eladónak is érdekében állt a szerződésben a tényleges vételárnál alacsonyabb ár megjelölése. Az elsőfokú ítélet ennek ellenére a szerződésben kikötött 4.000.000 forintos vételárat fogadta el, ugyanakkor később megállapította, hogy a lakás vételkori reális értéke 5.000.000 forint volt.

Téves a szerzési arány mértékére, a felek havi jövedelmére vonatkozó megállapítás is. Az együttélés alatt az alperes nagyobb arányú hozzájárulást soha nem nyújtott. Az elsőfokú ítélet szerinti a felek együttes havi 240.000 forint jövedelméből a felperes 40%-os közreműködése 96.000 forintnak, míg az alperes 60%-os részesedése 144.000 forintnak felel meg. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott kerekítés jelentős aránytalanságot eredményez a felperes terhére. Emellett a háztartási munkavégzés is közel azonos mértékű volt. Az elsőfokú bíróság bizonyítás nélkül az alperes havi 140.000 forintos átlagjövedelméhez havi 93.333 forintot számított háztartási munkavégzés címén, amely közel azonos a felperes javára megállapított havi jövedelem mértékével és nem számolta el a felperes 10.000 USD munkabérét.

Az elsőfokú ítélet az ingatlanvagyonból megállapított 3.840.000 forint közös vagyoni érték indokát a számítás módját nem tartalmazza. A számára kedvezőtlenül megállapított jövedelmi viszonyok elfogadása esetén minimálisan 4.500.000 forint illeti az élettársi közös vagyonból. A külföldi munkavégzésből származó 2.600.000 forint egy összegben, egy célra, a **M.** utcai lakás megvételére és lakhatóvá tételére került felhasználásra. Ez az összeg már a költségektől mentes eredménye volt az általa végzett munkának, mert a külföldi munkavégzés alatti fenntartási költségeit is a saját keresményéből viselte. E jövedelem eseti

jellege és bizonyított felhasználása miatt kizárólag a lakásvásárlás évében számolható el a közös vagyonhoz felperes által nyújtott jövedelem mértékeként.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Kiemelte, hogy változatlanul vitatja a felújítási munkákra vonatkozóan a szakértői vélemény megállapításait. Az elsőfokú bíróság a szerzési arányt a felek jövedelme, és az általa kizárólagosan végzett háztartási munka értékelésével határozta meg. A felperes javára megállapított havi 100.000 forint túlzott mértékben megállapított jövedelem tartalmazza a külföldi munkavégzésből származó bevételt. A Citroën típusú gépkocsi eladási ára a közös vagyonba befolyt, majd a felek újabb gépkocsit vásároltak.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

A fellebbezés alaptalanul kifogásolta a megállapított szerzési arányt. Az egységes ítélkezési gyakorlat szerint az élettársak szerzésben való közreműködésének mértékét nem az egyes vagyontárgyakra, és nem különböző időszakokra bontva, hanem az együttélés teljes tartamára, és a vagyonközösséghez tartozó valamennyi vagyoni elemre egységesen kell meghatározni. Ennek során értékelni kell a felek által elért jövedelem összegét, a felhasznált különvagyon, a közös háztartásban személyesen végzett, valamint egyéb értéket képviselő tevékenységet, így pl. az ingatlanok felújítása során kifejtett szervező munka értékét.

A felek jövedelmét vizsgálva, a beszerzett jövedelemigazolásokból az ítélet tábla megállapította, hogy az élettársi kapcsolat alatt a felperes az 1992-1993. években 87.880 forint munkánélküli ellátásban részesült, a munkaviszonyból származó igazolt nettó jövedelme 1994. évben 182.611 forint, 1995. évben 235.091 forint, 1996. évben 271.595 forint, 1997. évben 239.540 forint, 1998. évben 114.464 forint, 1999. évben 368.312 forint, 2000. évben 388.776 forint, 2001. évben 566.580 forint, 2002. évben 824.603 forint, 2003. évben 937.444 forint, 2004. évben 826.556 forint, 2005. évben 884.874 forint, 2006. évben 504.450 forint, összesen 6.432.776 forint volt.

A felperes külföldi munkavégzése ellenértékeként felvett 10.000 USD és a befektetés eredményeként előállt haszon saját vagyoni jellegére nem hivatkozott, ezért a munkabér forint ellenértékét, és annak hasznát a felperes által az élettársi kapcsolat alatt elért jövedelem körében kell számításba venni.

A fellebbezés helyesen érvelt azzal, hogy a fél és a tanú közötti baráti kapcsolat, a régi ismeretség ténye önmagában nem ad alapot a tanúvallomás elvetésére. Erre csak akkor van lehetőség, ha a féllel közelebbi kapcsolatban álló tanú vallomása a peradatokkal ellentétben áll. Az elsőfokú bíróság a fentiek hiányában megalapozatlanul mellőzte **B.Z.** tanúvallomását, amely bizonyítja, hogy a tanú a munkavégzésből származó jövedelem befektetése után 2.600.000 forintot adott át a felperesnek. A tanúvallomást tovább erősíti **R.Gy.** vallomása, aki **B.Z.**-től értesült arról, hogy a felperes munkabére és a befektetés eredményének együttes összege 2.600.000 volt. Az ítélet tábla a fentiek alapján a felperes 1998. évi jövedelménél további 2.600.000 forintot számításba vett.

A fellebbezés nem kifogásolta a borraivaló havi összegére vonatkozó megállapítását. Ennek megfelelően a havi átlag 45.000 forint, évi 540.000 forint alapulvételével a borraivaló mértéke 1994-1997. években, 4 évre számítva 2.160.000 forint, 1998. évben hat hónapra 270.000 forint, 1999-2005. végéig terjedő időszakban 7 évre számítva 3.780.000 forint, 2006. évben öt hónapra 225.000 forint, összesen: 6.435.000 forint.

A felperes a perben következetesen állította, hogy a saját tulajdonú Citroën típusú gépkocsi eladási árát a második ingatlan, a **P.** utcai lakás vételárára, illetve a felújítási költségekre fordította. Az alperes ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a vételár a közös gazdálkodásba befolyt, és utóbb a felperes egy másik gépkocsit vásárolt. A felek között nem volt vitás, hogy a **P.** utcai lakás vételára megegyezett a **D.** utcai lakás eladási árával. Ebből következően a **P.** utcai lakás megvásárlásához nem volt szükség a gépkocsi eladási árára. A gépjárművekre vonatkozó adásvételi szerződések már nem lelhetők fel, így okirati, illetve más bizonyítékok hiányában a Citroën típusú gépkocsi értékesítésének, valamint a másik gépkocsi megvásárlásának időpontja nem állapítható meg. Ilyen körülmények között **R.Gy., B.Z., V.Gy.** egymást erősítő tanúvallomása, miszerint a felperes a gépkocsi vételárát a lakásra fordította, együttesen értékelve sem nyújtanak kellő támpontot annak megállapítására, hogy a felek a felperes saját vagyonát, a gépkocsi eladási árát fordították a **P.** utcai lakás felújítási költségeire. Az ítéltábla ezért a gépkocsi 300.000 forint eladási árát felperesi jövedelemként a szerzési arány körében számolta el. A kifejtettek alapján a felperes jövedelme az együttélés teljes ideje alatt 15.767.776 (6.432.776 + 2.600.000 + 6.435.000 + 300.000) forint.

Az alperes munkaviszonyból származó igazolt nettó jövedelme 1991. évben 426.472 forint, 1992. januártól június végéig 225.195 forint volt. 1992. júliustól 1994. április végéig a felek közös gyermekével otthon tartózkodott, ezalatt a felperes által nem vitatott előadása szerint átlagosan havi 20.000 forint, 22 hónapra számítva, összesen 440.000 forint ellátásban részesült. A munkaviszonyból 1994. évben 486.919 forint, 1995. évben 610.184 forint, 1996. évben 701.846 forint, 1997. évben 883.671 forint, 1998. évben 1.112.332 forint, 1999. évben 1.465.434 forint, 2000. évben 1.898.933 forint, 2001. évben 2.321.121 forint, 2002. évben 2.507.823 forint, 2003. évben 2.991.173 forint, 2004. évben 2.924.264 forint, 2005. évben 3.265.365 forint, 2006. évben 1.348.990 forint, összesen: 23.609.722 forint jövedelmet ért el.

Az élettársak együttes jövedelme az együttélés teljes időszakában 39.377.498 forint, amelyből a felperesé 40,04%, az alperesé 59,96%, az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott kerekítéssel a felperesre terhesebb 40-60%.

A felperes az elsőfokú eljárásban nem vitatta az alperes állítását, miszerint a háztartási munkákat kizárólag volt élettársa végezte. A háztartási munkavégzés értékének a szerzési arány 10%-ában, bírói mérlegeléssel történő meghatározása nem minősül túlzott mértékűnek, megfelel az ítélkezési gyakorlatnak. A felperes a szerzési aránynál értékelhető építési munkaszervezésére, a közös háztartásban felmerülő esetleges javítások elvégzésére nem hivatkozott, az egyes ingatlanokban végzett munkája ellenértéke pedig a megtérítési igény elbírálásánál értékelést nyert. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy az élettársi közös vagyoni igény az alperesre kedvezőbb 30-70%-os szerzési arány alapján rendezhető.

A felperes módosított keresetében nem tulajdoni igényt érvényesített, hanem az ingatlanok értékemelkedése arányában megtérítési igényt terjesztett elő az alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság számításait a szakértői véleményre alapította, eltérő álláspontja miatt nem vette figyelembe a felperes teljes vagyoni hozzájárulását.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes a szakértő véleményét az egyes ingatlanokban végzett felújítások mértéke, értéknövekménye, a közös vagyoni ráfordítás aránya tekintetében nem fogadta el. Az alperes azonban a Pp. 182. § (3) bekezdése szerinti eljárásra indítványt nem terjesztett elő, és a szakértői véleményen alapuló marasztalását fellebbezéssel, csatlakozó fellebbezéssel sem támadta. Az ítéltábla ezért a felperest megillető értéket az aggálytalan szakvélemény és peradatok alapján az alábbiak szerint határozta meg.

A **M.** utcai lakás vételárát a felperes 5.200.000 forintban, az alperes a szerződésben kikötött 4.000.000 forintban jelölte meg. Az eladó, **T.L.** tanúvallomása 5.000.000 forint vételárát bizonyít, és a szakvélemény összehasonlító adatokon alapuló megállapítása szerint is 5.000.000 forint volt a lakás vételkori reális forgalmi értéke. Az ítéletábra ezért megállapította, hogy az élettársak az ingatlan vételárára 5.000.000 forintot fordítottak, amelyből 3.500.000 forint az előző ingatlan, az 1998. december 7-én értékesített **Mo.** utcai lakás eladási ára.

A szakértő megállapítása szerint a **Mo.** utcai lakás 3.500.000 forint eladási árból 1.200.000 forint a közös vagyonnak minősülő, a korábbi ingatlanok felújításának értéke és 2.300.000 forint az alperes saját vagyoni, a **D.** utcai lakásból eredő hozzájárulása.

A **Mo.** utcai lakás eladási ára és a **M.** utcai lakás vételára közötti 1.500.000 forint különbözet, valamint a **M.** utcai lakás 1.140.000 forint felújítási költsége ellenkező bizonyítás hiányában az élettársak közös vagyoni ráfordításaként számolandó. Így a **M.** utcai ingatlan felújítása után előállt 6.140.000 forint értékéből az élettársi közös vagyoni rész értéke a teljes érték 63%-ának megfelelő 3.840.000 forint, míg az alperes saját vagyonának értéke a teljes érték 37%-át kitevő 2.300.000 forint.

A **M.** utcai lakás 13.900.000 forint eladási ára a fent megállapított arányban oszlik meg a felek között.

A **Me.** utcai ingatlan vételára 24.000.000 forint volt, ebből 12.000.000 forint az alperes által felvett hitel, a meghaladó vételárrész, valamint az 1.900.000 forint felújítási költség a **M.** utcai ingatlan vételárából került kiegyenlítésre. Az ingatlanvásárlásra felvett hitel az alperes polgári jogi értelemben vett tartozása, amelynek felhasználásával szerzett tulajdoni hányad az alperes saját vagyona.

A fentiekből következően a felek között megosztandó közös vagyoni érték a teljes 13.900.000 forint 63%-a szerinti 8.757.000 forint, amelyből a felperest a szerzésben való 30%-os közreműködése arányában 2.627.100 forint illeti. Az alperest terheli továbbá az általa felvett hitel közös törlesztésére figyelemmel 972.200 forint. Így az élettársi vagyonszövetség megosztása címén a felperesre jutó érték 3.599.300 forint.

Az alperes nagyobb arányban lett pervesztes, ezért az ítéletábra mellőzte a felperes perköltség fizetésére kötelezését, és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperest marasztalta részperköltségben. Az összegszerűség meghatározásánál figyelembe vette, hogy a felperes leróta a kereseti illetéket, és előlegezte a szakértői költséget.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A másodfokú perköltség - az áfával emelt ügyvédi munkadíj, a lerótt fellebbezési illeték - viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 81. § (1) bekezdésén, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésén, a 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. május 2.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitel  l:
H  l   Sándorné
tisztviselő